

Nr 215.

Utlåtande i anledning av väckta motioner om förbättring i landsbygdens postförbindelser.

(4:e avd.)

I två likalydande motioner, väckta den ena inom första kammaren av fru *Svenson* och herr *Pålsson* (I: 22) och den andra inom andra kammaren av herr *Hansson* i Skegrie m. fl. (II: 27), har hemställts, att riksdagen vid fastställande av investeringsutgifterna för postverket under budgetåret 1950/51 måtte besluta att viss i motionerna förordad förbättring i landsbygdens postförbindelser snarast möjligt genomföres.

Beträffande de skäl motionärerna anfört till stöd för sitt yrkande får utskottet hänvisa till motionen II: 27.

Över motionerna har, efter därom i vederbörlig ordning gjord framställning, *generalpoststyrelsen* avgivit yttrande, vilket fogats såsom bilaga till detta utlåtande (*Bilaga*).

Utskottet. Med anledning av det i förevarande motioner framställda yrkandet vill utskottet inledningsvis påpeka, att de av motionärerna uttalade önskemålen om en förbättring av landsbygdens postförbindelser icke äga något sakligt samband med frågan om anvisande av investeringsanslag under postverkets fond utan kunna tillgodoses blott i den mån härför erforderliga medel upptagas på verkets driftkostnadsstat, vilken fastställs av Kungl. Maj:t. Därest riksdagen finner anledning att härutinnan vidtaga någon åtgärd, kan sålunda detta ske endast i form av särskild skrivelse till Kungl. Maj:t med den hemställan som omständigheterna anses påfordra.

Vad själva sakfrågan angår är utskottet av den uppfattningen, att en ytterligare förbättring av landsbygdens postförbindelser torde få betecknas som synnerligen önskvärd. I förevarande sammanhang bör dock icke bortses från att ett genomförande av de av motionärerna ifrågasatta åtgärderna skulle för postverkets del innebära betydande utgiftsökningar, vilket i dagens ansträngda statsfinansiella läge kan ingiva betänkligheter. Av *generalpoststyrelsens* mycket uttömmande remissyttrande framgår även, att under senare år väsentliga förbättringar i nu berörda avseenden kommit till stånd. Styrelsen har vidare förklarat sig ha för avsikt att framdeles i samband med avgivandet av förslag till driftkostnadsstater för postverket beräkna medel för den ytterligare utbyggnad och förbättring av landsbygdens postväsende, som kan befinnas vara av behovet påkallad. Ut-

skottet, som förutsätter att ifrågavarande åtgärder komma att vidtagas med den skyndsamhet omständigheterna i varje särskilt fall medgiva, kan vid sådant förhållande icke finna skäl föreligga för en särskild framställning i ämnet. Under åberopande härav får utskottet sålunda hemställa,
att motionerna I: 22 och II: 27 icke må föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 23 november 1950.

På statsutskottets vägnar:

MARTIN SKOGLUND.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit
från första kammaren: herrar Sven Larsson, Karl Andersson, Mannerskantz, Gustaf Karlsson, Heiding, fröken Andersson, herrar Sundelin, Leander, Gillström, Johan Eric Ericson, Näsström, Hesselbom, Edin, Ivar Persson och Alfred Nilsson; samt

från andra kammaren: herrar Skoglund i Doverstorp, Ward, Malm-borg i Skövde, Svensson i Grönvik, Andersson i Malmö, Boman i Kieryd, Mårtensson i Uddevalla, Wallentheim, Lindholm, Rubbestad, Eriksson i Sandby, Ståhl, Bergstrand, Åkerström och Birke.

Till riksdagens statsutskott.

Genom ämbetsskrivelse från kungl. kommunikationsdepartementet den 13 februari 1950 har generalpoststyrelsen anbefallts att till Eder överlämna yttrande över två likalydande motioner, väckta den ena inom första kammaren av fru Svenson och herr Pålsson (I: 22) och den andra inom andra kammaren av herr Hansson i Skegrie m. fl. (II: 27), om förbättring i landsbygdens postförbindelser. Till åttlydnad härav får generalpoststyrelsen anföra följande.

Frågan om förbättring av landsbygdens postförbindelser har vid olika tillfällen under senare år varit föremål för riksdagens behandling. Styrelsen tillåter sig i detta avseende hänvisa till motioner i ämnet vid riksdagarna år 1936 (I: 13 och II: 26), 1942 (I: 11 och II: 16), 1944 (II: 49), 1945 (II: 369) och 1949 (I: 68 och II: 86). I yttranden över förenämnda motioner har styrelsen lämnat utförliga redogörelser för vad som i postalt hänseende under en lång följd av år åtgjorts för landsbygdens befolkning. Slutligen har chefen för kommunikationsdepartementet, statsrådet Nilsson, den 23 maj 1949 till svar på interpellationer i riksdagen av herrar Hansson i Skegrie och Kyling angående landsbygdens postförhållanden redogjort för de rationaliseringsåtgärder, som postverket vidtagit och som ytterst syftat till att förbättra postförhållandena på landsbygden.

Den fortgående ökning och utveckling, som sedan länge kännetecknat poströrelsen, har under årens lopp föranlett nyinrättande och utsträckning av postlinjer, ökning av turantalet på linjerna samt öppnande av nya postanstalter i all den mån så ansetts erforderligt och möjligt. Den s. k. femårsplanen, som numera torde få anses fullt genomförd, har också medfört en avsevärd förbättring av postnätet på landsbygden. I samband med den översyn av lantbrevbäringen, som ägt rum under åren 1946—1949 och för vilken närmare redogjordes i styrelsens yttrande den 25 februari 1949 till första kammarens första tillfälliga utskott och andra kammarens tredje tillfälliga utskott över fjolårets motioner I: 68 resp. II: 86, ha verkställts mycket ingående undersökningar av varje enskild linje med avseende på antalet hushåll, linjernas sträckning, postmängd m. m. Därvid ha bl. a. i betydande utsträckning företagits turökningar, där sådana visat sig behövliga eller eljest lämpliga. Nedanstående tabell, i vilken gjorts en jämförelse mellan åren 1936 (året före påbörjandet av femårsplanen), 1945 (året före återupptagandet av femårsplanen) och 1948, torde ge en ganska god bild av utvecklingen.

År	Landsvägslinjer								Summa linjer	Genomsnittligt antal turer per vecka	Antal postförda kilometer å landsväg	Kostnad för postbefordran å landsväg kronor	Antal fasta postanstalter	Antal postombud
	Antal turer per vecka													
	1/2	1	2	3	4	5	6 (eller skd) ¹	7 och flera						
1936	1	73	239	962	617	25	1 698	319	3 934	4,85	31 533 328	5 319 140	4 005	466
1945	1	31	54	289	298	13	3 007	476	4 169	5,93	39 506 317	11 372 826	4 315	825
1948	1	34	40	121	213	12	3 350	507	4 278	6,23	41 899 591	15 961 997	4 382	908

¹ skd = sökendagliga.

Såsom framgår av tabellen finnas f. n. något mer än 400 landsvägspostlinjer med färre turer än vardagliga. Att bereda befolkningen vid alla dessa linjer förmånen av söckendaglig postgång skulle enligt gjorda beräkningar medföra en årlig utgiftsökning av omkring 1 000 000 kronor. De flesta av dessa linjer ha emellertid ett mycket svagt postalt trafikunderlag och draga redan nu kostnader, som — utslagna på hushållen längs linjerna — äro avsevärt större än på linjer med högre turantal. Det är sålunda icke ovanligt, att en lantbrevbäringslinje i glest bebodda trakter förorsakar postverket en årlig utgift av 100 å 200 kronor per hushåll och år — i extrema fall över 300 kronor — medan motsvarande kostnad för hela landet genomsnittligt uppgår till omkring 28 kronor och i tätt bebodda trakter understiger 20 kronor. Även om befolkningen längs en dylik linje har långt till likställighet med tätorternas innevägnare i fråga om postal standard, framstår den dock som gynnad part, om man ser till de belopp, som nedläggas på de båda befolkningsgruppernas postförbindelser.

Införande av minst vardagliga turer å alla landsvägspostlinjer torde bl. a. av ekonomiska skäl icke vara möjligt f. n., men en begränsad turökning i ungefär samma omfattning som skedde vid femårsplanens genomförande skulle måhända kunna övervägas. Därest t. ex. alla linjer med 3—5 turer per vecka erhöles söckendagliga turer och linjer med 1—2 turer erhöles ytterligare 1 å 2 turer per vecka, skulle utgiftsökningen stanna vid 600 000 å 700 000 kronor för år. Å många landsvägspostlinjer är emellertid antalet turer beroende av ortstidningarnas periodicitet. Därest dessa tidningar, som i allmänhet representera den större postmängden på linjen, endast utkomma med 3 å 4 nummer per vecka, finnes icke samma behov av täta posturer, som då ortstidningarna äro vardagliga eller dagliga. Andra linjer, som nu ha högst fyra turer i veckan, ha ganska nyligen — bl. a. i samband med genomförande av sista etappen av femårsplanen — inrättats eller turökats. På en hel del linjer, som ha mindre än söckendaglig postgång, torde därför icke f. n. finnas något större behov av turökningar, utan de få anses tillfredsställande tillgodosedda, om hänsyn tages till trafikunderlag och postföringskostnader. De turökningar, som närmast böra komma i fråga, torde följaktligen vara jämförelsevis fåtaliga och föga kostnadskrävande.

Motionärerna ha under hänvisning till att tidningarna å vissa orter mera allmänt börjat ge ut söndagsnummer ansett en utökning av turerna till alla veckans dagar motiverad.

I gällande arbetarskyddslag (SFS 1/49), § 21, stadgas bl. a., att arbetstagar, där ej särskilt förhållande tillfälligtvis påkallar undantag, för varje period om sju dagar skall åtnjuta minst 24 timmars sammanhängande ledighet samt att sådan veckovila såvitt möjligt skall förläggas till söndag. En stor del av postverkets personal har på grund av det omfattande söndagsarbete, som utföres, hittills endast åtnjutit dylik ledighet var fjortonde dag. Då en omedelbar övergång inom postverket till »veckovila» icke varit praktiskt genomförbar, har generalpoststyrelsen t. o. m. den 31 december 1950 erhållit dispens från förenämnda lagrum.

Införande av dagliga turer å alla de linjer, som nu ha söckendagliga turer, skulle medföra en årlig utgiftsökning av ca 2 000 000 kronor, så länge förenämnda undantag från arbetarskyddslagens bestämmelser kvarstår. Vid fullt genomförd tillämpning av bestämmelserna i fråga torde berörda kostnader stiga till ca 2,5 miljoner kronor per år. Härvid har helt bortsetts ifrån huruvida pågående utredning rörande arbete på s. k. obekväma arbetstid kan komma att påverka de verkställda beräkningarna. Även om en så omfattande övergång till daglig postutdelning, som här kalkylerats med, icke

torde bli aktuell, blir inrättande av söndagsturer under alla förhållanden en kostsam och arbetskrävande åtgärd. Som allmän regel gäller nämligen, att söndagsarbete betalas högre än arbete å vardagar. Det oaktat har postverket särskilt under senare år haft stora svårigheter att anskaffa erforderliga sabbatsvikarier för att bereda berörd personal ledighet varannan söndag. I många fall har denna ledighet icke kunnat ordnas, utan den ordinarie personalen har fått tagas i anspråk för tjänstgöring å eljest tjänstefri söndag mot övertidsersättning. Det har därför framstått såsom ett önskemål, att söndagsarbetet i all möjlig mån begränsas till det oundgängligen nödvändiga. Övervägande antalet lantbrevbäringslinjer, löspostutdelningslinjer etc. fullgöras f. n. med sex turer per vecka. Härigenom erhåller den anställda ledighet varje söndag, vilket överensstämmer med arbetarskyddslagens bestämmelser om veckovila. Skulle emellertid söndagsutbäring mera allmänt införas på landsbygden, kommer postverket att beredas betydande svårigheter med att anskaffa vikarier för de dagar, ordinarie innehavaren av sysslan måste beredas ledighet. På många håll torde sabbatsvikarie över huvud taget icke kunna anskaffas. Sabbatsvikarie torde dessutom få sökas bland personer, som å vardagar ha annan anställning och som således skulle gå miste om sin veckovila, vilket knappast torde överensstämma med arbetarskyddslagens anda.

I detta sammanhang torde även böra omnämnas, att vederbörande personalorganisationer sedan lång tid tillbaka framfört önskemål om inskränkning av arbetet å sön- och helgdagar. Därvid har bl. a. åberopats att på många håll i utlandet — exempelvis i våra nordiska grannländer, i USA, England, Frankrike m. fl. länder — ingen postutdelning förekommer å sön- och helgdagar. Styrelsen tillåter sig i detta hänseende även åberopa en motion till årets riksdag av herr Bengtson (nr I:169) om åtgärder för åstadkommande av större söndagsfrid, vari bl. a. framhållits, att arbete på söndagar icke bör förekomma, såvida det icke är oundgängligen nödvändigt. Söndagstidningar, säger motionären, kunna nog vara av intresse för läsarna, men det är icke önskvärt, att tidningarnas personal blir nödsakad att arbeta under lördagsnatten och att många människor sedan måste arbeta med distributionen under söndagen.

Den allmänna förbättring av postförhållandena på landsbygden, som motionärerna eftersträva och som generalpoststyrelsen vid olika tillfällen framhållit såsom angelägen, bör mindre syfta till att förse en del av landsbygdens befolkning med söndagstidningar än bereda dem, som nu äro sämst lottade i postalt hänseende, förmånen av regelbunden postgång med tillfredsställande antal turer. Styrelsen vill i detta sammanhang åberopa sitt uttalande i ovan berörda yttrande över fjolårets motion, vari bl. a. framhölls, att generalpoststyrelsen jämsides med de förbättringar, som i vanlig ordning komme att vidtagas, hade för avsikt att låta företaga en ytterligare allmän översyn av landsbygdens postförbindelser, denna gång med hänsyn tagen särskilt till sådana områden, vilka synas vara sämst lottade i postalt hänseende.

Antalet poststationer utgjorde vid utgången av år 1936 3 628 st, år 1948 3 671 och 1949 3 630 st. Den minskning av antalet poststationer, som skett under de senaste åren, beror i huvudsak på ett fortgående utbyte av större poststationer mot postexpeditioner. Sålunda har antalet postexpeditioner ökat från 124 år 1936 till 516 vid utgången av år 1949. Egentliga indragningar av poststationer ha under åren 1947—1949 förekommit i 33 fall, varvid i praktiskt taget samtliga fall i stället inrättats lantbrevbäring eller postombud, ibland båda delarna.

Indragning av poststationer sker mycket sparsamt. I de fall indragning

ägt rum, har det rört sig om små poststationer med obetydlig rörelse och liten kundkrets. Ersättningarna till poststationer med liten rörelse voro tidigare jämförelsevis låga. Då dessutom lantbrevbäringen icke nått den standard, som den nu har, ordnades mycket ofta en orts postförhållanden genom inrättande av en poststation. Numera har kostnaden även för mindre poststationer ökat betydligt och torde, bortsett från normala löneökningar, komma att ytterligare öka, efter hand som kraven på bättre lokaler med tidsenlig utrustning måste tillgodoses. Samtidigt har lantbrevbäringen utbyggt och förbättrats avsevärt, varigenom behov av förbättrade postförhållanden mången gång billigare och bättre kan tillgodoses genom inrättande av lantbrevbäring än av poststation, enbart eller med kompletteringsanordning. Så är i allmänhet fallet, då bebyggelsen är spridd inom ett vidsträckt område, längs en lång vägsträcka e. d. Förändringar i bebyggelsen, fluktuationer i poströrelsen m. m. kunna påverka förhållandena, så att en trakt, som tidigare varit väl tillgodosedd med en poststation, numera skulle vara bättre betjänt av en lantbrevbäringslinje.

På en ort med enbart poststation måste allmänheten avhämta alla slags försändelser på poststationen. Den, som vill ha sin post så snart som möjligt, måste sålunda så gott som dagligdags besöka poststationen, vilket kräver avsevärd tid, särskilt för dem, som bo långt från poststationen. Då posten utdelas med lantbrevbärare, erhåller varje hushåll den vanliga posten utburen och nedlagd i en postlåda, som vanligen är placerad i bostadens närhet. Värdeförsändelser, paket, m. m., som äro adresserade till korrespondenter bosatta högst 200 meter från lantbrevbärarens färdväg, utdelas i adressatens bostad till denne eller fullvuxen medlem av adressatens familj. För de avgående vanliga försändelserna finnas särskilda brevlådor uppsatta längs linjerna. För de avgående värdeförsändelserna måste befolkningen i regel invänta lantbrevbäraren. Eftersom antalet värdeförmedlingar, inberäknat de försändelser, som av lantbrevbäraren utlämnas i adressaternas bostäder, för hela landet i genomsnitt utgör 2,5 per hushåll och månad, bör väntetiden för flertalet korrespondenter bli förhållandevis obetydlig och avsevärt understiga den tid, som åtgår för att dagligen besöka en fast postanstalt för avhämtning och inlämning av all slags post. Erfarenheten har också visat, att de flesta missnöjesyttringar och protester, som förorsakats av planerade poststationsindragningar, efter den vidtagna åtgärden icke endast upphört utan många gånger förbytts i erkännanden.

Indragning av poststationer sker endast efter omsorgsfull prövning och inhämtande av yttranden från kommunala myndigheter m. fl. i orten. Det är förklarligt, att personer bosatta i poststationens omedelbara närhet protestera mot indragningen, eftersom den obetydliga försämring, som ev. kan uppstå, i allmänhet drabbar just dem. Ev. försämringar måste emellertid ses mot bakgrunden av de förbättringar, som med hjälp av genom indragningen frigjorda medel samtidigt kunna genomföras för en större del av befolkningen med betydligt sämre postförhållanden än vad de, som bo i poststationens närhet, få efter omläggningen. Postverket har i en del fall sökt att genom anordnande av möte i orten lämna erforderliga informationer i frågan och ge berörda parter tillfälle att framföra sina åsikter. Det har emellertid därvid tyvärr ofta visat sig, att befolkningen delar sig i två läger, vars uppfattningar äro omöjliga att sammanjämka. I de fall, enighet icke kunnat åstadkommas, har postverket blivit nödsakat att taga ställning mot uppfattningen hos en del av de berörda korrespondenterna. Därvid har postverket med hänsynstagande till de ekonomiska konsekvenserna sökt tillse, att resultatet blivit till fördel för så många som möjligt och till nackdel för så få som möjligt. Det faktum, att anordningarna, sedan de en

gång genomförts, endast i undantagsfall föranlett några klagomål men däremot ofta föranlett erkännanden, torde ge belägg för det berättigade i de vidtagna åtgärderna.

Inom landet förekommer ett stort antal lantbrevbäringslinjer med ett fåtal hushåll och en längd av 10 å 20 km. Dessa linjer, på vilka lantbrevbäraren i regel cyklar, kräva i allmänhet en arbetstid om 50 å 100 timmar per månad och linje, och lantbrevbäraren uppbär en månadslön av 125—300 kronor. Denna inkomst ger icke lantbrevbäraren full försörjning utan nödvändiggör, att denne för sin bärning även har andra inkomster. Från lantbrevbärarhåll har därför uttryckts önskemål om att lantbrevbärare med kort arbetstid genom sammanslagning av linjer eller på annat sätt beredes ökat arbete och ökade inkomster. I de fall en lantbrukare, hantverkare e. d. genom att åtaga sig lantbrevbärarsyssla som deltidstjänst erhåller ett välbehövt tillskott till sina övriga inkomster, kan förekomsten av en deltidstjänst vara enbart av godo. Ofta är det emellertid mycket svårt att anskaffa någon, som är villig att åtaga sig uppdraget som lantbrevbärare på de minsta linjerna. Speciellt då det gäller ledigheter av olika slag för den ordinarie innehavaren av sysslan, nödgas postverket i många fall betala mycket höga ersättningar till vikarien för att över huvud taget kunna hålla linjen i gång. Postverket har därför i en del fall, då flera smålinjer utgå från samma postanstalt eller annars tangera varandra, ansett sig böra genomföra en sammanslagning av sådana linjer.

Vinsterna av en sammanslagning av mindre lantbrevbäringslinjer äro flera. Man får ett enda åtagande med en anställd, vilket bl. a. rent administrativt är en fördel. Lantbrevbäraren får högre inkomst, vilket underlättar rekryteringen. Postverkets kostnader kunna nedbringas, eftersom den sammanlagda arbetstiden för två eller flera linjer blir lägre än för linjerna var för sig, och ersättningen per arbetstimma sjunker vid högre arbetstid. Dessutom bli möjligheterna till motorisering av lantbrevbäringen större, eftersom en försättning för motorisering med hänsyn till bl. a. de höga fasta kostnaderna för hållande av motorfordon är, att linjen icke är för kort. Genom motorisering vinnes ett snabbare, av väderlek och väglag mindre beroende färd sätt samt i vissa avseenden bättre kundtjänst. Nackdelen med en sammanslagning är, att postutdelningen kan komma att försenas å någon del av den sammanslagna linjen. Av de 99 sammanslagningar, som ägt rum under åren 1947—1949, ha emellertid icke mindre än 73 föranlett motorisering, varigenom bl. a. eljest uppkommande förseningar kunnat motverkas. I samband med sammanslagningarna ha i många fall betydande förbättringar kunnat genomföras. Lantbrevbärning har anordnats på sträckor, där tidigare endast löspostutdelning förekommit, linjer ha utsträckts och turantalet ökats.

Generalpoststyrelsen ser som en av postverkets viktigaste uppgifter att utbygga och förbättra postförbindelserna på landsbygden. Den fortgående stegringen av verkets utgifter för postbefordran å landsbygden får också till väsentlig del tillskrivas genomförda förbättringar av olika slag. Förverkligandet av femårsplanen har givetvis icke medfört, att arbetet med förbättrandet av landsbygdens postförhållanden avstannat, utan detta pågår alltjämt liksom arbetet med att förbättra och utbygga postverkets verksamhet i övrigt. Med hänsyn till postverkets funktion som affärsdrivande verk måste emellertid alltid de fördelar, som vinnas för korrespondenterna, vägas mot de kostnader, som åsamkas verket och i sista hand staten. Av statsmakterna utfärdade sparsambetsdirektiv ha också nödvändiggjort, att generalpoststyrelsen iakttager återhållsamhet med utgiftsökningar. Åtgärderna till förbättring av postförhållandena ha därför under senaste år i hu-

vudsak måst begränsas till sådana, som äro särskilt angelägna eller som medföra jämförelsevis låga kostnader. Det oaktat bli de belopp, som nedläggas på förbättring av landsbygdens postförhållanden, ganska betydande. I den av Kungl. Maj:t fastställda staten för driftkostnader ingår för budgetåret 1949/50 anslaget för postbefordran å landsväg m. m. med 19 900 000 kronor, varav ca 500 000 kronor beräknats för normala utökningar och kostnadsförhöjningar. Därtill kommer, att postverket genom att utnyttja de möjligheter till rationalisering av postanordningarna, som onekligen finnas, blivit i stånd att i viss utsträckning vidtaga förbättringar utan att detta medfört utgiftsökningar.

Generalpoststyrelsen är emellertid medveten om att mycket ännu återstår att göra, trots de postala förbättringar, som ovedersägligen kommit landsbygden till del. Av denna anledning har bl. a. igångsatts den i det föregående omnämnda översynen av landsbygdens postförhållanden, som syftar till att ge en bättre bild av de brister i postförbindelserna, som ännu kunna förefinnas, samt medge en planläggning av de åtgärder, som närmast anses böra vidtagas, speciellt för att förbättra postgången inom de områden, som äro sämst lottade i postalt hänseende. Erforderliga åtgärder synas såsom f. n. lämpligen böra få vidtagas successivt och efter hand som en utbyggnad av vägar och övriga kommunikationer skänka förutsättningar för inrättande av goda postförbindelser. Härigenom vinnes även, att kostnaderna för de vidtagna förbättringarna icke behöva bli särskilt betungande.

Då generalpoststyrelsen ständigt har sin uppmärksamhet riktad på landsbygdens postförhållanden och är angelägen om att dessa äro så tillfredsställande som möjligt, kommer styrelsen att framdeles i samband med avgivandet av förslag till driftkostnadsstater för postverket beräkna medel för den ytterligare utbyggnad och förbättring av landsbygdens postväsende, som kan befinnas vara av behovet påkallad.

I behandlingen av detta ärende ha förutom undertecknade deltagit postsparbankschefen H. G. Holmström, byråcheferna N.-F. G. Antoni, J. S. Granér, T. S. Nylund och A. E. Andersson samt t. f. byråchefen G. B. V. Åhsberg. Stockholm den 31 mars 1950.

KUNGL. GENERALPOSTSTYRELSEN.

ERIK SWARTLING.

ALF LINDEBERG.